

سرزمین زرد

• قاسم تبریزی

آن چه فراروی شماسست، گزارش شتابزده‌ای از سفر یک هفته‌ای به سرزمین چین است. فرصت کافی برای مطالعه‌ی عمیق و دقیق در مورد تاریخ، جغرافیا، سیستم سیاسی، فرهنگی و انسانی به دست نیامد و زمان اندک اجازه‌ی بررسی و تحلیل عینی و علمی را نداد. پیش از این داشته‌هایی در مورد کنفوسیوس و لائوتسه از عهد قدیم در ذهن وجود داشت؛ از عصر کنونی نیز - دوران حاکمیت کمونیست‌ها و زردهای سرخ - کارنامه‌ی «مثبت و منفی» مائو در اقصی نقاط شرق به‌ویژه حضور کمونیست‌های ایرانی - مائوئیست‌ها - و مدافعان «سازمان انقلابی حزب توده» و دفاع چپ‌های غیرروسی از نظام، رهبری و کارنامه‌ی چین در یادمان بود. در این دوره چین الگوی شایسته و بایسته‌ای برای مایوس شدگان از قبله «مسکو» بود و رادیو پکن سال‌های متمادی تغذیه‌ی فکری برخی چپی‌های وطنی را بر عهده داشت که از مکتب «مائو» می‌آموختند و سعی داشتند خط سوم را طی کنند. اینان نه کاپیتولاسیون امپریالیسم غربی را قبول داشتند و نه امپریالیسم شرقی را. البته بعدها مشخص شد که مواضع ضد آمریکایی و ضد رژیم شاهنشاهی رادیو پکن سرگرمی بیش نبود. چه؛ این تفکر با به رسمیت شناخته شدن چین در سازمان ملل متحد رنگ باخت. ایران به تبع ایالات متحده، چین را به رسمیت شناخت و اولین سفیر صلح «اشرف پهلوی» راهی پکن شد. این جریانات یأس چپ را از چین در پی داشت و حرکت به سوی کوبا انجامید. در ذهن سرنوشت «مائوئیسم» را در ایران به لحاظ تاریخی مرور کردیم و حرکت نافرجام حزب عدالت و حزب نجبران که باقیمانده‌ی مائوئیسم بودند، پیش چشمانشان هویدا شد. عملکرد یاران و دوستان ابوالحسن بنی صدر که همان پشیمان شدگان مائوئیسم و خائنان به ایران و انقلاب اسلامی بودند، پیش چشممان بود.

در این مقدمه مجال پرداختن به سرنوشت مسلمانان مظلوم چین طی شصت سال اخیر - دوران مائو و پس از آن - نیست؛ البته هنوز هم در محرومیت مطلق به سر می‌برند. هنوز چاپ کتاب‌های مذهبی ممنوع است؛ هنوز تبلیغ دین ممنوع است؛ و هنوز هر حرکت اسلامی با مقابله حاکمیت مواجه می‌شود. وضعیت مسلمانان چین از مسائل مهم جهان امروز است. مردمی که تعداد آن‌ها را از ۲۵ میلیون تا ۱۴۰ میلیون نفر گفته‌اند و شاید تعداد نزدیک به واقع ۷۵ میلیون نفری است که دکتر جواد منصوری، سفیر جمهوری اسلامی ایران در پکن، می‌گفت. اکنون باید از خود پرسید مسئولیت ما در قبال این محرومیت شصت ساله چیست؟ چه باید کرد؟ چه حرکت و برنامه‌ای داریم؟ و ... البته نمی‌توان تحولات سی سال اخیر و رشد و گسترش علمی و نیل به فناوری

از دید چینی‌ها، تاریخ در دوران‌های فئودالی، در استخدام و انحصار دربارها و در قرون وسطی که دایره کمی گسترده تر شد، در حیطه‌ی روحانیون بود. بیشتر تلاش تاریخ‌نگاران چینی بر کسب تجربه از تاریخ استوار است. برنامه‌ی مشترک بررسی‌های تاریخی بین چین و آمریکا، چین و روسیه و چین و ژاپن، همواره سیر تکاملی داشته است. چین از تجربیات ژاپنی‌ها در تدوین، تألیف و نوگرایی تاریخ بسیار سود برده است.

ترجمه کتاب‌های تاریخی از زبان‌های مختلف به زبان چینی، حرکتی حساب شده، و رو به تزاید است. غیر از کوشش‌های خستگی ناپذیر مورخین در کسب بهترین تجربه‌ها از رویدادهای تاریخی ملل دیگر، چهار مؤسسه در چین هم خود را به بررسی‌های تاریخی چین، تاریخ جهان و باستان‌شناسی معطوف کرده‌اند، به غیر از این، ۳۰ مؤسسه دیگر در چین فعال است و بخش پژوهش‌های تاریخی آن‌ها به طور روشمند در تکاپو هستند.

در تاریخ‌نگاری مدرن چین، استفاده از علم آمار، انفورماتیک و علوم ارتباطات متداول است. در خاتمه باید این نکته را یادآوری کرد که مورخین چینی جایگاه رفیعی در جامعه دارند و «سیاستمدار و سیاستمداری را به فضل خویش گوش و هوش گردیده، در کوران‌های اقتصادی اجتماعی سیاسی نقش رهبر و هدایت‌گر داشته‌اند».

بدون تردید، این بحث در جامعه‌ی چینی به صورت کاربردی و راهبردی درآمد و جایگاه، پایگاه، خاستگاه خود را پیدا نموده و مدیریت سیاسی، فرهنگی، اقتصادی چین به اهمیت تاریخ و نقش تاریخ در حفظ اقتدار ملی، وحدت ملی، فرهنگ ملی، هویت ملی... به اهمیت آن پی برده است.

آغاز سفر و ورود به پایتخت زرد

(پنجشنبه - ۱۳۸۷/۱۱/۲۴ - صبح)

ساعت هفت صبح به پکن رسیدیم. هوای پکن مه‌آلود، دارای گرد و غبار و دود آلود بود. آلودگی هوا بیش از آن دو بود. زری باف - مسئول تشریفات سفارت - می‌گفت: آلودگی هوا به علت استفاده گسترده از ذغال سنگ است. اتوبان تا حدی خلوت بود. پنج ردیف اتوبان دور شهر و اطراف شهر دارند و درون شهر تا حدی خلوت است. تنها اول صبح و اول شب، هنگام تعطیلی ادارات، خیابان‌ها شلوغ است. براساس گفته زری باف: «طی بیست سال به‌ویژه ده سال اخیر، شکل منطقه تغییر یافته است».

او می‌گفت: «در طی بیست سال اخیر تحولات بسیاری در پایتخت چین رخ داده است و مالکیت از دولت به مردم منتقل شده است. املاک تنها به مدت هفتاد و پنج سال به مردم اجاره داده می‌شود و سرمایه‌گذاری‌های خارجی‌ها بسیار زیاد است، به‌ویژه توسط ژاپنی‌ها».

مردم چین قانعند، آرامش روحی دارند و کم توقع هستند. فرهنگ کار خوب است و نظم بسیاری به چشم می‌خورد. امنیت خانواده‌ها در سطح خوبی است و به همین علت رجوع به دادگاه و دادگستری خیلی کم است. اگر در آمار ارائه شده اغراق نشده باشد، تعداد مراجعه به دادگاه‌ها در چین با حدود یک میلیارد و سیصد و پنجاه میلیون نفر جمعیت، از ایران کمتر است!

(پنجشنبه - ۱۳۸۷/۱۱/۲۴ - عصر)

ساعت ۳ هتل را به سمت بازار سرپوشیده ترک کردیم. گرچه برادران بی‌میل بودند. همراهمان، بازدید از موزه‌ها و مراکز دیگر را مهم‌تر می‌دانستند، اما به علت

پیشرفته‌تر در چین و رقابت این کشور را با ژاپن و اروپا نادیده گرفت. چین در حال تسخیر بازار اقتصادی در خاورمیانه و آسیای دور است. در چین روند رشد مراکز علمی، فرهنگی و آموزشی سریع است و نبوغ و استعداد مردم آن در حال شکوفایی است و این را باید از رموز مهم موفقیت چین دانست.

با توجه به رشد تاریخی و فهم و درک مردم چین از جایگاه تاریخ در امنیت ملی، وفاق ملی، اقتدار ملی و فرهنگ ملی، تاریخ‌نگاری در این کشور رو به رشد است و در موزه‌ها و مراکز فرهنگی به خوبی نمایان می‌باشد. بدون تردید تعداد مراکز تاریخی و تحقیقات تاریخی بیش از حد تصور است. رشد و گسترش موزه‌ها را می‌توان نتیجه‌ی کاربردی کردن دانش تاریخ در همه‌ی زمینه‌ها دانست. بر این اساس، مناسب است گزارشی از تاریخ و تاریخ‌نگاری در چین داشته باشیم؛ بدون تردید نقش تاریخ، تاریخ‌نگاری و تاریخ‌نگاری در وحدت ملی، امنیت ملی، وفاق ملی، هویت ملی و اقتدار ملی نسبت به دیگر علوم از برجستگی‌ها و ویژگی‌های خاصی برخوردار است. پیدایی تاریخ با تولد انسان همزمان است؛ تاریخ معلم انسان‌ها و منتقل‌کننده‌ی تجربه؛ ارائه‌ی دهنده اسوه و الگو؛ عبرت‌آمیز وقایع، رخدادها و جریان‌ات است. تاریخ چراغ آینده و روشن‌گر نسل‌های متوالی است. ملتی که با تاریخ خود آشنا نباشد محکوم به شکست مکرر خواهد بود؛ پس مورخ آینده‌دار جامعه است. وقتی تاریخ مورد توجه حاکمیت قرار گیرد، ابعاد وجودی و جلوه‌هایش نیز از رشد و بالندگی، ابداع و ابتکار برخوردار خواهد شد.

سفر به چین برای دیدار از «موزه‌ها» و آشنایی به روند «تاریخ‌نگاری»، «تاریخ‌نگاری» و تولید تاریخ در این کشور انجام شد. بر این اساس مناسب می‌نماید به ارائه آمار و ارقام و سیر تاریخی این موضع بپردازیم.

وحدت فرهنگی در چین از دو هزار سال پیش تا کنون به چشم می‌خورد و همین نقطه‌ای بارز است که تمدن چین را از تمدن‌های دیگر مشخص و متمایز می‌سازد. آرشیو تاریخی چین بدون شک غنی‌ترین آرشیوهای جهان است. اسناد و مدارک تاریخی از عصر «شانگ‌ها» - یعنی پانزده قرن قبل از میلاد حضرت مسیح (ع) - تا عصر سلسله «میگ‌ها» - قرن هفدهم میلادی - به‌عنوان ارثیه‌ی عظیم و بی‌مثال که مثال و ماندنش را در هیچ جای دیگر عالم نمی‌توان یافت بر جای مانده است. تاریخ مدرن و مکتوب چین را از سال ۴۰۳ پیش از میلاد تا ۹۵۹ میلادی، یعنی حدود ۱۳۶۲ سال در ۲۵۴ جلد کتاب تاریخی تدوین کرده‌اند. بیش از دو هزار جلد دیگر، قصه‌های تاریخی متعلق به همه‌ی دوران‌های گذشته تنظیم شده است. غیر از این، تعداد تواریخ دیگر بر جای مانده حقیقتاً غیر قابل شمارش است. این منابع خوشبختانه قرن بعد از قرن حفظ شده و تعداد اسناد تاریخی مربوط به سلسله‌ی «میگ‌ها» و «کینگ» بالغ بر یک میلیون است.

اسناد و مدارک تاریخی از سال ۱۹۱۱ تا ۱۹۴۹ به همت مورخینی که آنان را مورخین خستگی‌ناپذیر نامیده‌اند، تحت عنوان آرشیو ملی دوم گردآوری، تفکیک و تنظیم گردیده که بدون تردید از گنج‌های بزرگ عالم به حساب می‌آید.

در «نوگرایی تاریخ چین» این نکته قابل توجه است که: «تاریخ، محتوای کردار و سرنوشت بشر است. رابط بین حال و گذشته است. مورخ کسی است که تاریخ را مطالعه کرده و می‌نویسد. مورخ کسی نیست که صرف وقایع را تحویل داده بدان دلخوش است. مورخ تاریخ را تشریح می‌کند. آن‌گاه آن را تقویم می‌کند، بعد قوانین آن را تبیین می‌کند و مآلاً ترقی آن را ترسیم»

دیوار چین

- باران و عدم امکان رفتن به شهر ممنوعه، پذیرفتند. بازار چهارطبقه‌ی وسیعی بود. هر بخش یک یا چند نوع کالا داشت. در بازار لباس انواع و اقسام لباس‌ها موجود است؛ بنجول، مندرس و لباس‌های ظریف. قیمت‌ها بالا بود. البته گفتند تا شصت درصد امکان چانه‌زنی هست. بعدها فهمیدیم تا سیصد درصد هم امکان چانه زدن وجود دارد!
- اوضاع تبت ناهنجار است؛ امریکا مشغول توطئه است!
- تبت در وضع هفتاد سال قبل یاران به سر می‌برد.
- سرعت راه‌آهن در شانگ‌های چهارصد کیلومتر در ساعت است و این روند رو به رشد امنیت، ارتباطات و انتقال تولید.
- در غرب چین، گاری کش حیواناتند و نیازی به بنزین و انرژی‌های دیگر نیست!

- چین در یک نگاه**
- اصلاحات از سی سال قبل شروع شده است؛
 - ده سال اخیر گسترش یافته است؛
 - عمده، مراکز استان‌ها و شهرهای متوسط متحول شده‌اند.
 - روستاها رشد کمی داشته و فعالیت کشاورزی با وسایل اولیه (سیصد - چهارصد سال قبل) انجام می‌شود.
 - **دو چین داریم:**
 - چین صنعتی که رو به رشد و گسترش است.
 - چین روستایی که هم‌چنان به روش گذشتگان خود متکی بوده و محدود و محروم است.
 - در عرصه‌ی زندگی مادی، فاصله شدید طبقاتی به چشم می‌خورد.
 - وضعیت روستاهای شرق از روستاهای مرکز و غرب بهتر است زیرا فرهنگ رشد یافته‌تری دارند.
 - وضع روستاها چندان خوب نیست و با سختی زندگی می‌کنند.
 - پانصد میلیون نفر (یک سوم جمعیت کشور) وضع اقتصادی ناهنجاری دارند.
 - تبت، بودایی نشین است، اما مسلمان و شیعه نیز دارد. (مرحوم آیت الله علی دوانی از خاطرات طلاب تبت نوشته‌هایی دارند).
 - مردم سین کیانگ مسلمان هستند؛ اما در فشار و محرومیت.
 - پکن مناطق متفاوتی دارد، می‌توان دو یا سه پکن با امکانات متفاوت بر شمرد.
 - حاشیه پکن، مانند جنوب شهر و میدان شوش چهل سال پیش تهران است!
 - مرم پکن آرام، مطیع و منعطفند و این باعث رشد و آرامش در منطقه شده است.
 - در چین، موزه‌ها، آثار باستانی و مراکز قدیمی بازسازی و احیاء شده است. این امر به وحدت و اقتدار ملی آن‌ها کمک کرده است.
 - مساجد نیز که نهصد سال سابقه دارند، بازسازی شده است! البته نه به خاطر عبادت که برای جلب گردشگران!
 - معابد را بازسازی کرده‌اند، چون آثار تاریخی‌اند و مبنای هویت ملی و تحکیم ملیت.
 - تعداد گردشگران بازدید کننده از چین را در سال تا ۵۰ میلیون نفر گفته‌اند.
 - چین، گردشگر داخلی بسیار دارد. شاید سیاست‌های دولت هم اقضا می‌کند.
 - فرهنگ موزه رفتن در بین مردم چین رواج دارد؛ هم منبع درآمد است و هم مناسب حفظ اقتدار ملی.
 - نسل جوان توجه بسیار به فعالیت‌های فرهنگی دولت نشان می‌دهد، گرچه در گردباد تهاجم فرهنگ غرب تاحدی رنگ باخته.
 - فعالیت‌های فرهنگی مهمی انجام شده اما با این فرهنگ نمی‌توان در برابر

در موزه‌ی دیوار چین سالن‌های متعدد برای عکس‌های دیواری کوچک و بزرگ ساخته شده است. نقش‌های جدید و قدیم چین به صورتی ارائه می‌شود که بیننده احساس می‌کند با کشور بزرگ، مردم بزرگ و دارای هویت و گذشته افتخارآمیز مواجه است.

ساخت موزه‌ی دیوار چین در سال ۱۹۸۴م آغاز شد در سال ۱۹۹۴ پایان یافت. در این ده سال چیزی ساخته شد که بدون تردید دویست سال را کفایت خواهد کرد و یک موزه در موزه است. این، همان سرمایه‌گذاری فرهنگی برای هویت و اقتدار ملی است که مردم جهان به آن افتخار می‌کنند و ما از آن غافل.

دیوار چین

۸۷/۱۱/۲۵

پس از بازدید مفصل از موزه، راهی دیوار چین شدیم. دیواری که هزاران کیلومتر و گاه بیش از ده متر عرض دارد.

پل ورودی هم چون طاق بازار تهران است. حزب کمونیست چین آن را در سال ۱۹۶۱ به‌عنوان میراث ملی و افتخار تمدنی به ثبت رسانده است.

از دور، نمای زیبایی دارد که صدها کیلومتر را در دل جنگل، بالای قله کوه، روستاها و فراز و نشیب آن می‌توان دید.

قبر مائو

صبح امروز شنبه ۸۷/۱۱/۲۶ سر قبر مائو رفتیم. فکر می‌کردیم موزه یا کتابخانه و مرکز اسنادی در کنار قبرش باشد. این مکان کتابخانه نداشت، فقط کتابفروشی داشت. وقتی بیرون آمدیم، هزار متری طی کردیم تا به جای اول رسیدیم. ساختمان و موزه مائو بیش از هفتصد متر مربع با ساختمانی بزرگ، برجسته، چند پله و بالاتر از سطح زمین بود.

موزه جنگ ارتش

موزه جنگ در ساختمان بزرگ چهارطبقه ارتش بود و وسعت زیاد داشت. در حقیقت این موزه انقلاب و هویت ملی و فرهنگی چین است. این موزه نشان‌گر اهمیت و نقش موزه در اقتدار ملی، افتخارات ملی، وحدت ملی و فرهنگ ملی چین است. مردم فرهنگ را دوست دارند. هم مردم به موزه رفتن علاقه دارند و هم موزه‌ها از جذابیت بسیاری برخوردارند. در هر طبقه چهار تا شش سالن بزرگ وجود دارد.

مائیم و صد افسوس از هشت سال دفاع مقدس با آن عظمت و دستاوردها و ایثارگری‌هایش، حضور میلیونی مردم در جبهه و پشت جبهه که فقط با چند داستان و رمان تاریخی از مرتضی سرهنگی، درودیان و رشید سر و ته‌اش جمع شده است و دیگر هیچ!!

شهر ممنوعه

شهر ممنوعه در داخل پکن قرار دارد و چند صد هکتار زمین را به خود اختصاص داده است. چندین حیاط در داخل حیاط دیگر، ساختمان در درون ساختمان، برج و بارو در کنار دیوارهای ضخیم و وردی و خروجی که امپراطورهای قدیم چین را در خود جای داده بود. هم به لحاظ وسعت ساختمان قابل توجه است و هم به لحاظ نگهداری خوب در قرون و اعصار گذشته. هنوز یک کتاب کاملی از تاریخ این شهر به فارسی پیدا نکرده‌ایم.

غرب مقاومت کرد.

- ایالات غربی، خودشان را چینی نمی‌دانند، مثل تبت؛ این موضوع مربوط به بیست سال اخیر است.
- حرف و واژه‌ی فارسی بسیار زیاد دارند؛ این، به‌علت حضور اسلام، تجار مسلمان و حضور فرهنگ ایرانی در چین قدیم است.
- سین کیانگ سی میلیون جمعیت دارد که ۲۰ میلیون آن مسلمانند، اما چینی‌ها این راز را پنهان نگه می‌دارند.
- تبت ۵۰ میلیون نفر جمعیت دارد و پیروان بودا در اکثریت‌اند. تعداد واقعی مسلمانان مشخص نشده است.
- دولت چین مسلمانان را ۲۴ میلیون برآورد می‌کند!! این رقم در آمار دیگر تا صد میلیون نفر آمده است. ظاهراً کم نشان دادن مسلمانان یک سیاست است.
- اقوام اقلیت در چین نفی یا هضم نشده و نادیده گرفته نشده است. اصل اقوام مورد پذیرش دولت است اما با اقتدار مرکزیت.
- در چین مراکز اقوام و ملل، کتابخانه‌ی تخصصی اقوام و ملل و پارک اقوام و ملل موجود است.
- بخش تحقیقات اقوام و ملل وجود دارد که به نفع دولت کار می‌کند؛ اصل، حکومت چین، قانون اساسی و اقتدار ملی است.
- وضع مالی مسلمانان در غرب خوب نیست. فشار مالی، محدودیت و عدم دسترسی به هرم قدرت در بین مسلمانان دیده می‌شود.
- در سال‌های اخیر مسلمانان رشد خوبی داشته‌اند، اما هنوز مشکل بسیاری دارند. اوضاع به نسبت دوران مائو تفاوت کرده ولی راه دراز در پیش است.
- در بین مسلمانان، سنی مذهب‌ها بیشترند؛ هر دو (شیعه و سنی) محروم از مطالعه، منابع پژوهشی و مدیریت عملی.
- اسلام به دست شیعیان به این منطقه آمده است. از زمان صفویه به بعد رابطه‌ی ایران و چین کاهش یافت.
- تسنن چین با اسلام و تشیع ایران و عرفان مزوج است؛ این روند فرهنگ ایران به سوی شرق است.
- در ده سال انقلاب فرهنگی، آثار فرهنگی، آثار هنری و دینی و کار فرهنگی مسلمانان را به‌پهانه‌ی مقابله با فرهنگ وارداتی و بورژوازی نابود کردند؛ این رسالت کمونیست‌ها بود که با مذهب مبارزه کنند، البته مسلمانان مبارزه کردند، اما قدرت حزب کمونیست و حکومت مرکزی این مقاومت را تا حدی در هم شکست.
- در دوران کمونیستی آثار مسلمانان دفن شد و به تازگی در حال بیرون آمدن از خاک است تا در کتابخانه‌ها بگذارند و یا بفروشند؛ اما بسیار محدود.
- در دوران تسلط کمونیست‌ها، مسلمانان در فقر فرهنگی و عملی بودند، مانند کشورهای آسیای میانه و قفقاز؛ این هم میراث دیگری از کمونیست‌هاست.
- اطلاعات مسلمانان چین از ایران کم است و شاید تقصیر ما.
- در کل؛ چینی‌ها نسبت به ایران و ایرانی علاقه دارند. نباید همسویی فرهنگ و سنت را نادیده گرفت.

موزه‌ی دیوار چین

عصر جمعه ۸۷/۱۱/۲۵ پس از نماز مغرب به سوی دیوار چین حرکت کردیم. در بخش اول، موزه‌ای در چند سالن بود: عکس، ابزار، صنایع، مجسمه و... در شانزده ردیف.

عصر روز ۸۷/۱۱/۲۶ وارد قصر ممنوعه شدیم.

بازدید از کتابخانه و افتتاح نمایشگاه

(۸۷/۱۱/۲۷)

روز گذشته جناب دکتر جواد منصورى گفتند که دیداری با رئیس کتابخانه پایتخت خواهیم داشت. ضمناً نمایشگاه سی‌امین سالگرد انقلاب اسلامی در آن‌جا برپا شده و برای افتتاح دعوت شدیم.

عده‌ای از کارمندان و خانواده‌هایشان، معاونین وزارت علوم و عده‌ای از دانشجویان حضور داشتند. در طبقه‌ی هم کف تابلوهای زیبای صنایع دستی، به‌ویژه کنده‌کاری روی چوب از آیات قرآن کریم و متن‌های چاپ شده در کاغذهای گلاسه به چشم می‌خورد. ابتدا در اتاق آقای رئیس حضور یافتیم و آقای دکتر منصورى برادران موزه عبرت را به سرپرستی آقای قانعى معرفی نمودند. سپس در اهمیت کار گفتند و ادامه دادند که قرار است یک کمیسیون فرهنگی در کنار کمیسیون اقتصادی داشته باشیم؛ ما دو کشور که وارث تمدن مهم و قدیمی و روابط چندقرنی داریم، باید ارتباطمان وسیع تر شود.

موزه جنگ

این موزه در سال ۱۹۸۷ در جنوبی‌ترین منطقه پکن تأسیس شده است. چرا موزه در این منطقه تأسیس شده است؟ به دلیل آن که در آن زمان پل مارکوپولو با ژاپنی‌ها درگیر جنگ شد. آن منطقه یادگاری از آن زمان است. این موزه سالانه چهارصد هزار بازدیدکننده دارد. بیشتر بازدیدکنندگان چینی هستند و از هشتاد کشور دیگر نیز می‌آیند. مقامات کشورهای مختلف هم از این موزه بازدید می‌کنند.

طرح روی دیوار که با مس و برجسته است، نمادی از سربازان مقاوم در برابر تجاوز ژاپن هستند. چهارده زنگوله بزرگ به‌عنوان چهارده سال جنگ با ژاپن

وجود دارد. نوشته‌های روی دیوار، سخنان سرداران جنگ و مقامات چین است. دکور و ماکت کل موزه وضع منطقه در اول ورودی آمده است. این ماکت که در سال ۲۰۰۵ ساخته شده است «پروزی بزرگ» نام دارد.

پارک جهانی

وسعت پارک جهانی چندین هکتار است. در این پارک از نمادهای ملل و کشورهای جهان نمونه‌هایی ارائه می‌شود. پارک را باید پیاده یا با ماشین (موتوری) دو نفره طی کرد یا با گاری اسبدار که شش مسافر می‌برد! ماشین‌های خاصی نیز تدارک دیده‌اند که تا ۱۵ نفر را حمل می‌کند.

پارک اقوام و طوایف چینی

یکی از مهم‌ترین کارهای چینی‌ها تأسیس «پارک طوایف و اقوام» چین است. وسعت پارک، تنوع آداب، سنن، اعتقادات، رفتار، کردار، رسوم، لهجه‌ها و زبان‌ها، زندگی فردی و اجتماعی آن‌ها به نمایش گذاشته شده بود. طراحان برای هر قوم، قبیله از انواع چینی یک نمونه از خانه، وسایل زندگی، نوع معماری و ساختمان، نوع شغل و کار، صنایع دستی، اعتقادات و فرهنگ آن‌ها را نشان می‌دادند.

متأسفانه از وضع اقوام مسلمان حداقل ما چیزی ندیدیم و آن چه آمده است بسیار ضعیف که نوعی باعث شک انسان می‌شود.

روز ۸۷/۱۱/۲۷

به پیشنهاد برادر قانعى برای توجیه دانشجویان و ایرانیان مقیم چین به مناسبت سالگرد انقلاب اسلامی همایش ماندنی تشکیل شد. در این همایش مباحث مهمی از تاریخ معاصر ایران، نهضت‌های معاصر، حزب ملل اسلامی، نقش دکتر جواد منصورى در مبارزات سال‌های ۱۳۴۰ - ۱۳۵۷ و مباحث دیگر

شهر ممنوعه

علمی و عملی‌شان برای ما الگوی خوبی است. شاید بخشی از آن مربوط به دوران کمونیستی باشد! احتمالاً تعالیم کنفوسیوس و لائوتسه هم بی‌تأثیر نیست.

۶. شاید سرمایه‌گذاری عظیم و قابل ستایش چین برای آموزش و پرورش، حفظ هویت، استقلال، رشد سیاسی، رشد علمی، رشد فرهنگی، جلب گردشگران در موزه‌ها، شاید برای برخی از مدیران ایرانی قابل باور نباشد.

۸۷/۱۲/۱

متأسفانه تحلیل درستی از وضعیت نظام حکومتی چین نداریم! از نگاه ما آن چه در چین می‌گذرد، فقط رشد علمی و رقابت اقتصادی در مقایسه با ژاپن و غرب و به میدان آمدن یک قدرت جدید در تقابل با آمریکا، تسخیر اقتصاد جهانی است. البته این تحلیل‌ها در حدودی صحیح است این که:

۱. وضع مسلمانان چین بسیار اسفانگیز است. اجازه تبلیغ به هیچ وجه ندارند! چاپ کتاب و پخش آن ممنوع است.

۲. حضور جوانان کمتر از ۱۸ سال در مساجد و مراکز اسلامی و دینی ممنوع است.

۳. در شائکهای، نه تنها حضور جوانان که حضور زنان هم در مساجد ممنوع است.

۴. آموزش مارکسیسم-مانوئیسم هم چنان ادامه دارد.

۵. وضع مسلمانان و شیعیان تبت اسفبار است. اخیراً وزارت امور خارجه اسرائیل در تحلیل مفصلی به زبان فارسی و در وب سایت خود، به روابط ایران و چین اشاره نموده و وضع مسلمین را تشریح کرده است. البته رژیم صهیونیستی از این شگرد شیطانی، اهداف خاص خود را دنبال می‌کند؛ هم چنان که به قضیه‌ی مسلمانان و چین و سیاست ضد اسلامی روس اشاره دارد.

۶. جامعه ما از تعداد مسلمانان چین بی‌خبر است.

۷. برخی مسلمانان فقط نماز جمعه را نماز می‌دانند و از اسلام آگاهی چندانی ندارند. حکومت شصت‌ساله‌ی مارکسیستی با مبارزاتی که علیه دین و مسلمانان داشته این فاجعه را به بار آورده است. باید بار دیگر اسلام را با روش‌های مختلف هم چون استفاده از «وب سایت سفارت جمهوری اسلامی ایران در چین» به مردم عرضه کرد.

مدرسه ایرانیان در پکن

یکی از مهم‌ترین مراکز جذب ایرانیان مقیم و حفظ اصالت؛ هویت؛ شخصیت؛ و تربیت ایرانیان خارج از کشور، مدارس ایرانیان است. این را ما از دوران قاجار داشتیم. با تمام فراز و نشیب، در دوران پهلوی در عراق، بادکوبه، تفلیس، پاکستان، هندوستان، استانبول هم مدرسه داشتیم. با پیروزی انقلاب اسلامی، توجه مدیریت نظام پرورشی و آموزشی به‌ویژه دوران وزارت شهید محمد علی رجائی و حجت الاسلام و المسلمین دکتر محمدجواد باهنر به مدارس ایرانی به‌عنوان پیام‌رسان، سفیران، مدافعان اسلام و انقلاب نگاه می‌شد و بهترین معلمان را برای مدارس ایرانی انتخاب می‌کردند. هنوز این سنت حسنه مورد توجه است. اما در مورد چین، سفیر بسیار گلابه داشت که وضع مدرسه نامطلوب است. وی می‌گفت ما در طبقه زیرزمین سفارت کلاس درس می‌گذاریم و هشتاد دانش آموز را اداره می‌کنیم. چندین بار در سفرهای خود به ایران خدمت مقامات محترم آموزش و پرورش موضوع را یادآور شده‌ام، ولی توجه چندانی نشده است. این وضع در روحیه دانش‌آموزان تأثیر نامطلوبی داشته و دارد.

مطرح شد که مورد اقبال و استقبال قرار گرفت. در این برنامه برادران قانعی، تبریزی و منصوری هر یک به‌صورت مختصر مباحثی از تاریخ معاصر را مورد تجزیه و تحلیل قرار دادند.

مراسم تجلیل از آقای دکتر جواد منصوری

۸۷/۱۱/۲۹

به ابتکار آقای قانعی مجلس نکوداشت و پاسداشت از مبارزات دکتر جواد منصوری سفیر محترم جمهوری اسلامی برگزار شد. ابتدا سرود جمهوری اسلامی ایران و سپس فیلم کوتاهی از روند انقلاب، فیلم موزه‌ی عبرت ایران به نمایش درآمد. آن‌گاه آقای دکتر قانعی در سخنرانی خود به تحلیل و مقایسه‌ی انقلاب اسلامی ایران با انقلاب کبیر فرانسه، انقلاب اکتبر روسیه و انقلاب چین پرداختند و به‌ویژگی‌های «نقش دین و معنویت اسلام در جامعه که مردم را متحد نمود»، «نقش رهبری دینی که یک مرجع تقلید در رأس انقلاب و با معیارهای اسلامی به پیروزی رسید»، «نقش تمامی اقشار مردم در انقلاب صرف نظر از مقام، جایگاه، صنف و موقعیت که حضور میلیونی مردم و مشارکت آن‌ها توانست روند نهضت را سرعت بخشد و فراگیر کند عدم وجود «حزب، گروه، سازمان که عموماً در انقلاب‌های جهان حرف اول را می‌زند یا یک قشر روشن‌فکر، سیاسی رهبری را عهده‌دار می‌شوند» و نکته‌ی دیگر که ایشان با آن که انقلابیون فاقد سلاح بودند ولی قدرت معنوی و قدرت دینی و رهبر روحانی با معیارهای اسلامی توانست بر دشمن تا دندان مسلح پیروز شود و امروز در جامعه ما هیچ گروه، سازمان، جمعیت، حزب و قشری از اقشار جامعه نمی‌تواند مدعی پیروزی انقلاب باشد و این را باید در انقلاب اسلامی دید.

«ویژگی‌های انقلاب اسلامی» و «تفاوت آن با سایر انقلابات جهان» به‌ویژه آن که انقلاب اسلامی منحصربه‌یک قشر نبود، صحبت کردند. متأسفانه یادداشت‌های ایشان را نگزفتم. سپس اینجانب طی سخنرانی که محورهای آن از قبل تهیه شده بود، به طور فشرده از اوضاع سال‌های ۱۳۴۰، بن‌بست احزاب چپ و راست، نهضت امام و ایدئولوژی اسلامی آن، حضور دو حزب مسلمان با همان ایدئولوژی و بدون «حزب مؤتلفه‌ی اسلامی» علیه استعمار و استبداد و در راستای نهضت اسلامی را شرح دادم.

پایان راه طی شده از درون بالون تا فرودگاه امام خمینی به ساعات سفر نزدیک شدیم. دستاوردهایی در این سفر برای دوستان وجود دارد.

۱. پی بردن به ارزش مملکت خودمان با مردم متدین؛
۲. مشخص شدن جایگاه دین، معرفت دینی و امکان آزادی دینی؛
۳. مقایسه‌ی روند پیشرفت چین پس از انقلاب (۱۹۴۹-۲۰۰۹) و دستاوردهای آن خصوصاً در طی بیست یا سی سال اخیر.

در ایران در سه دهه اخیر تحولات علمی، نوسازی، رشد فکری، تولید علم، فناوری‌ها و نهایتاً اختراعات، ابداعات، اکتشافات، بسیاری رخ داده است که همه در گرو استقلال، آزادی، و نظام جمهوری اسلامی ایران است. مسلماً در سه دهه‌ی آینده رشد و تحولات ایران قابل ستایش خواهد بود و این را از رویش‌ها و دستاوردهای ده سال اخیر هم می‌توان دید.

۴. موزه‌ها، نمونه‌ها و الگوهایی با توجه به معیارها و اصول و معارف خودمان می‌توانیم داشته باشیم.

۵. نظم و قانون‌گرایی، اطاعت‌پذیری و تعهد و تقید مردم چین در حرکت